

Fragment uit "De Dochter van de Duisternis"

verschijnt op 6 december 2019 bij uitgeverij Boekscout

(C) Werner Peeters

De malse regen bleef maar vallen, zij het niet meer zo intens als tijdens de nacht, maar wel ruim voldoende om voor een voortdurend gevoel van onbehagen te zorgen. Sigrunns kleren schuurden over haar huid. Ze voelden klam en benepen aan, maar boden toch een zekere warmte om het ongebreidelde rillen tegen te gaan. Nu ze noodgedwongen blootsvoets stapte, stonden haar voeten vol schrammen en deden behoorlijk pijn. Een lange, stevige stok diende ter ondersteuning, maar ze moest die noodgedwongen altijd met haar rechterhand vasthouden. De wonde op haar linkerhand schuurde nog te veel, en ze had een danige schrik dat ze de snee weer zou openwrijven. Af en toe, bij elk geïmproviseerd afdak gevormd uit iets dikkere bladeren of een richel van steen, nam ze een korte rustpauze om weer even op adem te komen, maar ze wilde de afstand tot Ogrim en zijn bende misdadigers zo snel mogelijk vergroten. En die drang bleef haar maar voortdrijven, als een opgejaagd dier.

Al snel werd haar voornemen om naar het zuidwesten af te zakken, gefnuikt door de aanwezigheid van rivieren. *Uiteraard, de zalm in het Zalmmeer moet immers ergens vandaan komen!* Verder in het oosten begonnen zich de eerste gekartelde pieken van een bergketen tegen de hemel af te tekenen, waarachter ze misschien in veiligheid zou zijn, maar op blote voeten was er geen schijn van kans dat ze die zou kunnen oversteken.

De bossen op de noordelijke oever van de rivier boden haar beschutting tegen nieuwsgierige blikken - alhoewel ze tot nog toe geen levende ziel had gezien - maar de begroeiing leek in de verste verten niet op die van het Krekelwoud of zelfs de bossen van Skolde. De grote bomen zoals die waaronder ze overnacht had, bevonden zich noordelijker, en hoe meer ze naar het oosten trok, hoe dunner de begroeiing ook scheen te worden. De nood om uiteindelijk érgens de rivier over te steken, werd alsmat groter.

Na het natte pak dat ze aan haar duik in het Zalmmeer had overgehouden, was Sigrunn er echter niet scheutig op om alweer haar kleren nat te maken, en ze kon de sterkte van de stroming niet inschatten. Het laatste wat ze wilde, was dat ze weer hulpeloos, meer dood dan levend, in Hornheim zou aanspoelen, waar Magnus haar beslist niet met open armen zou ontvangen. Bovendien was haar hand nog niet voldoende geheeld om te zwemmen, en de stroming zag er te duchten uit. De eerste avond was ze in het donker naar de rivier geslopen om de wonde uit te wassen, wat natuurlijk veel te laat was, en ze probeerde het wondvocht eruit te zuigen met brandnetels, wat op zich ook al geen aangename ervaring bood. Eens te meer dook haar vuurtje op aan de rand van

haar bewustzijn, en als het een persoon was geweest, zou ze gezworen hebben dat het haar minachtend aankeek. Soms voelde ze het verlangen om het te grijpen en het de kop in te drukken, maar bij haar spectaculaire uitval bij het meer had het even geleken alsof het vuur háár wilde verteren. De gruwelverhalen van Q'Nay over opbranden indachtig, besloot ze haar gevoelens voor zich te houden.

Maar er was een ander gevoel dat hoe langer hoe meer aan haar begon te knagen, één dat ze níét voor zich zou kunnen houden, en dat was honger. Aan water was er geen gebrek, want dat in het riviertje was zoet en fris. Spijtig genoeg hadden de zalmen niet de gewoonte om er spontaan uit te springen, om zich vervolgens aan haar te presenteren. Haar vlammetje zou ideaal geweest zijn om vis vervolgens knapperig te roosteren. Maar omdat ze niet wist hoe ze met de blote hand een zalm moest vangen, zorgde deze aanlokkelijke gedachte alleen maar voor bijkomende frustratie. Beren konden zalmen uit het water slaan, maar zij was geen beer! Voor noten was het nog te vroeg in het jaar, en ze mocht van geluk spreken dat ze iets over planten afwist, want de vele verleidelijke bessen die ze op haar pad tegenkwam, waren van de eerste tot de laatste giftig. Ze voelde zich verder te zwak om te jagen, én ze had geen zin om door een stel konijnen uitgelachen te worden. Eén keer had ze overwogen om te proberen zo'n arrogant konijn neer te bliksemen, maar wellicht door de honger kon ze haar vuur niet richten, en het fletse vlammetje had nét volstaan om zo'n langoor op de vlucht te jagen. Ongerosterd, wel te verstaan.

Dus bleef haar maag maar noodgedwongen voort protesteren.

Op de namiddag van de tweede dag van haar vlucht moest ze een kleine rotsformatie beklimmen. Het water van het riviertje kletterde in een waterval omlaag van de stenen, wat voor Sigrunn in één klap een indicatie was dat het te snel stroomde om veilig te kunnen oversteken. Ze had al die tijd gehoopt om tenminste op haar pad een brug of een boot aan te treffen, maar dat geluk was haar niet gegund. Er zat niets anders op: ze moest voortploeteren. Ooit zou de rivier minder diep worden, en dan kon ze oversteken, om vervolgens naar het zuiden af te zakken.

Bij het beklimmen was ze evenwel flink uitgegleden over de bespatte rotsblokken, en op haar knie terechtgekomen. Die was behoorlijk geschaafd, en Sigrunn had besloten zich even in de bosjes neer te vlijen, totdat ze van de pijn was gekomen. Toch was ze ingedommeld, en toen ze met een schok weer wakker werd, was het nacht. De indruk dat iemand haar ontdekt had, was een boze droom gebleken, maar bij elk krakend takje dacht Sigrunn dat alle ogenblikken Ogrim tevoorschijn zou springen uit de begroeiing. Maar dat gebeurde gelukkig niet. Evenwel volstond de gedachte dat de reisekjämmer nu het spoor wel bijster zou zijn, nauwelijks. De regen was gestopt, en de sterren vormden een deken van witte puntjes die samen met de magere maansikkel

haar net genoeg licht boden om haar tocht 's nachts verder te zetten.

De vierde dag had echter de honger zodanig hevig toegeslagen, dat ze er niets beters had op gevonden dan haar buik te vullen met gras en boomwortels. Tot haar eigen schande had ze ondervonden dat het menselijk spijsverteringssysteem verre van gelijk was aan dat van een koe, ze had alles weer uitgespuwd, vergezeld van de nodige zuur ruikende maagsappen. Om weer enigszins de pijn te verzachten, had ze water gedronken, maar het oponthoud had haar weer een dag gekost.

En één keer was de verleiding zéér groot geworden om wat van de giftige bessen te eten. Het zou haar dood betekenen, maar ze zou dan tenminste niet moeten sterven met een lege maag. Haast hallucinerend was ze op de struik afgestapt, en had zelfs al een paar van de bessen in haar hand gehad, toen de redelijkheid het weer van haar had gewonnen, en ze de rode snoepjes had platgetrapt.

Zes dagen na haar vlucht had ze zelfs overwogen om terug te keren en zich over te geven, want hoe walgelijk de brij was die ze in Ogrims kar had opgelepeld gekregen, nu zou ze het als was het een feestmaal in dank hebben aanvaard. Zelfs het bijhorende pak slaag zou ze met liefde omarmen.

Maar de avond van de zesde dag arriveerde ze bij een vork in de rivier. En op de kruising zag ze rook opstijgen uit gebouwen.

*****

Het hoevegebouw was qua grootte vergelijkbaar met de meest gangbare hoeves uit Skolde. Alleen stond deze alleen. De platte, langwerpige gebouwen die uitermate geschikt waren om in de winter de warmte bij te houden, waren duidelijk stallingen voor dieren. De woonhoeve met witgekalkte voorgevel had een verdieping, wat betekende dat er waarschijnlijk gastenverblijven waren voor de seizoensarbeiders. Sigrunn had bewerkte landerijen bespeurd, die ongetwijfeld bij de hoeve hoorden en er welvarend genoeg uit hadden gezien. Dat er melkkannen over de grond verspreid lagen, duidde op de aanwezigheid van minstens geiten, en waarschijnlijk runderen. Een handjevol kippen liepen vrij over en weer op het erf, geen ander doel voor ogen dan het dichtstbijzijnde graankorreltje of groen blaadje. In een afspanning knorden varkens die vrolijk door de modder gleden en zonder gêne hun biggen zoogden.

En er waren ook mensen.

Een handjevol - *wat, knechten?* - hield zich op en rond de binnenkoer bezig met een allegaartje aan typische taken die op een erf plachten plaats te vinden. Een jong meisje was traag maar behendig een mand aan het vervaardigen. Als

het eindresultaat even secuur was als de manier waarop zij de rieten stengels keurde alvorens ze in het geheel te vlechten, dan zou het kwaliteitshandwerk worden. Twee lange, roodharige kerels prulden wat aan een wagen met een doorgezakte as, en een derde, een potige kerel van minstens zes voet, voerde hout af en aan. De vierde, waarvan Sigrunn vanuit de beschutting van het struikgewas niet goed kon zien of het een jongen of een meisje was, stond met een aanstekelijk enthousiasme een overhangend dierenvel uit te kloppen. Ook de daarbij gepaard gaande kreunen gaven geen uitsluitsel over het geslacht van de mattenklopper.

De zon vertoonde de eerste tekenen van zakken, want het werd duidelijk iets frisser en het zachtje briesje liet zich makkelijker opmerken. Het gezelschap scheen gehaast te zijn nog enkele taken van hun lijstje af te kunnen vinken vooraleer het te donker zou worden om nog een hand voor de ogen te zien. Wat in deze tijd van het jaar betekende: het was al laat op de avond!

Nu ja, het vijftal zág er niet gevaarlijk uit. Sigrunn aarzelde echter een moment om recht te staan en het gezelschap tegemoet te treden, ook al omdat haar voeten te veel pijn deden, toen ze zich op het laatste nippertje inhield.

Ik heb geen geld bij me!

Terwijl ze een vloek inslikte, besepte ze dat ze de goedgevulde beurs van haar vader had moeten nemen toen ze de kans had gehad! Ze had, enigszins begrijpelijk, morele bezwaren geopperd om de man te bestelen die haar net daarvoor had gered. Niet dat hij het haar kwalijk zou genomen hebben, want per slot van rekening was hij nog altijd haar vader. Maar dat had ze op dat moment natuurlijk nog niet geweten, en het feit dat ze voor de zoveelste keer haar hart weer eens had laten primeren op haar verstand, brak haar eens te meer zuur op. *Wat ben ik een domme gans!*

Hoe zouden de erfbewoners overigens reageren als er plots een meisje voor hun neus zou staan dat er ongeveer uitzag als een vogelschrik? In het beste geval zouden ze medelijden met haar hebben, maar ze zag eruit als een bedelaar, en haar doortocht door de steden had haar alvast geleerd dat bedelaars doorgaans niet welkom waren. Het zou even goed kunnen dat ze haar met een pak ransel op de koop toe van het erf zouden verjagen, en dan was ze nog even ver van kant. En ze hield het nu écht geen dag meer uit: morgen zou ze verhongerd zijn. Ze durfde het risico niet nemen... maar misschien was er een derde manier!

Doodstil bleef Sigrunn in het struikgewas liggen, en volgde nauwgezet de bewegingen van de mensen op het erf. De tijd leek hoe langer hoe trager door te tikken terwijl ze rustig afwachtte tot de avond volledig zou gevallen zijn, en het volk zich in de hoeve zou terugtrekken. Intussen voelde ze onder meer een spin langs haar benen omhoog kruipen, maar ze durfde het dier niet van haar lijf te slaan, uit schrik om opgemerkt te worden.

Na wat een eeuwigheid had geleken, hield het vijftal de dagtaak eindelijk voor bekeken. Sigrunn merkte dat het meisje dat de mand had zitten vlechten, overduidelijk zwanger was, en met speciale aandacht bejegend werd door de grootste van de vier anderen. Nadat het erf was ontruimd, bleef ze nog minstens een halve stonde in het hoge gras zitten, maar ze trok zich in een zithouding, zodat ze nog makkelijk kon wegduiken als iemand haar kant uit zou kijken, terwijl ze toch een iets comfortabelere houding aannam die ze langer zou kunnen uithouden in haar gehavende toestand. Tegelijkertijd profiteerde ze van het moment rust om de schade aan haar voeten op te meten. Die zaten onder het stof en het vuil, en een paar van de snijwonden waren intussen beginnen ontsteken. Snel wegrekken was haar op dit ogenblik niet gegeven, dus vergewiste Sigrunn zichzelf ervan dat alles uitgestorven was en de duisternis ingetreden, vooraleer ze de hoeve zou durven besluipen.

Diegene die eerder het berenvel had uitgeklopt - diegene van wie Sigrunn niet had gezien welk geslacht hij of zij had - had eerder een stok genomen en de kippen in een hok begeleid. Wat niet onverstandig was, want 's nachts stroopten diverse kleine roofdieren zoals katten doorgaans boerderijen af, op zoek naar iets eetbaars.

Hoe toepasselijk!

Katten konden daarbij doorgaans terugvallen op hun nachtzicht om hun weg te vinden. Met haar voeten compleet in de vernieling en stekend van de pijn was het voor Sigrunn een koud kunstje om een subtiel lichtpuntje te laten ontvlammen, niet groter dan een vuurvliegje, dat het erf net voldoende bijlichtte opdat ze nergens over zou struikelen. Dus, lenig als een kat sloop het meisje geruisloos dichterbij, voetje voor voetje, haar oren spitsend of ze geen verdachte geluiden hoorde. Het was niet doodstil. Uit het hoevegebouw klonken stemmen, wat des te beter was, want anders zou het wellicht te hard opvallen als ze een twijgje brak. Even dreigde ze haar evenwicht te verliezen, maar ze wist zich te herpakken, en nadat ze rond had gekeken of de rust in het gebouw niet was verstoord, sloop ze behendig verder. Het glinsterende bolletje dreef haar vooruit, dichterbij en dichterbij het kippenhok. De ontsteking op haar voet zorgde voor een gestage stroom van energie, waardoor het bolletje nauwelijks van intensiteit veranderde.

Behendig als een dievegge maakte ze het slotje los, waardoor de kippen in hun nachtrust gestoord werden. Wat nu zou volgen, zou sowieso niet prettig zijn voor de kippen, maar welke andere keuze had ze?

Zo stil mogelijk sloot ze het deurtje achter zich, en verminderde de intensiteit van haar lichtje tot een minimum, om de dieren zo weinig mogelijk van de wijs te brengen. In één van de nesten lag een ei, dat ze snel weggriste, en ze zoog het tegen een schrikbarende snelheid leeg. Oma had haar eertijds vaak genoeg rauwe eieren laten eten, vooral in de winter, om het gebrek aan verse

groente te compenseren, dus ze was gewoon aan de sliederige smaak. Een gebakken eitje had anders wel gesmaakt gezien de omstandigheden, maar het was niet het moment om kieskeurig te worden. Eén van de kippen protesteerde luidkeels tegen het roven van haar ei, en Sigrunn keek schichtig in de richting van het hoevegebouw om zich ervan te vergewissen dat de bewoners niet gealarmeerd waren.

De misnoegde kip maakte echter veruit het meeste lawaai van het half dozijn exemplaren dat in het hok vertoefde. *Jammer meisje, maar je hebt bij deze je doodvonnis getekend*, besliste Sigrunn. De kip zou behoorlijk kabaal maken als Sigrunn haar levend zou meegraaien, en allicht zouden de hoevebewoners deze keer wél gealarmeerd worden. Dus zou ze geen andere keuze hebben dan de kip ter plekke de nek om te draaien, het hok weer te sluiten en vervolgens te vluchten naar een veilige plek, waar ze het dier in alle rust kon plukken, braden en vervolgens oppeuzelen. Gelukkig had ze dít ook al talloze keren moeten doen. Een aangename taak was het evenwel niet, maar ze had al geleerd de doodsstrijd voor het dier zelf zo kort mogelijk te maken.

Het eigeel dat op haar handen was gedropen, had haar greep echter minder stevig gemaakt, en toen ze met haar beide handen naar de kip reikte, pikte het dier uit protest in de wonde in haar linkerhand. Sigrunn liet instinctief los, en het kakelende beest viel op de grond, waar ze weliswaar op haar pootjes terecht kwam. Ze begon luid misbaar te maken, en het duurde geen seconde of het hele kippenhok stond in rep en roer! Onhandig probeerde Sigrunn de voornaamste boosdoenster het zwijgen op te leggen, maar de dieren liepen nu in angstige chaos door elkaar, en de pluimen en het stro op de bodem stoven nu naar alle kanten. *Mijn kans is verkeken!*

Ze aarzelde of ze nu als een bezetene weer uit het kippenhok moest klauteren, of alsnog een wanhoopspoging moest ondernemen om de eerste de beste kip die ze in haar vingers kreeg de nek te breken. Die aarzeling werd haar fataal. Ze tuimelde achterover en de stijl van de deur brak af. Wild stoven de kippen in paniek naar buiten, daarbij een teringherrie veroorzakend die wellicht niet luider klonk dan normale geluiden die je op een erf zou verwachten, maar alleszins ongebruikelijk was voor dit tijdstip van de avond. Wanhopig probeerde Sigrunn nog in extremis een kip te bespringen, maar ze had het dier bij één poot vast, en het ding pikte in haar vingers. De pijnscheut deed haar vlam opflakkeren, waardoor één ogenblik lang het erf verlicht werd, alsof er een bliksemschicht de lucht had doorkliefd. Er stond echter geen wolkje aan de hemel, en in het licht had ze vaag gezien dat enkele gestalten uit de oplichtende rechthoek van de voordeuropening waren gestormd.

Sigrunn zette zich schrap om het op een lopen te zetten, naar de veiligheid van het hoge grasveld waar ze vandaan was gekomen. Ironisch genoeg struikelde ze daarbij over een wegstormende kip, die haar languit in het zand deed bijten.

De klap leek enorm. Het dier bleef roerloos liggen, en had kennelijk zelf de nek gebroken. Tijd om zich af te vragen of ze het dier alsnog zou meenemen, kreeg het meisje echter niet. Een zware klap zoog de lucht uit haar longen, en ze rolde een paar voet verderop, samentrekkend van de pijn aan haar nog niet geheelde ribben. Ze wilde opstaan, maar voelde plots scherpe ijzeren pieken aan haar keel prikken. Een donkere gestalte torende boven haar uit, dreigend om haar met een riek te spietsen. Het beeld van haar oma die Huron en zijn handlanger aan haar hooivork reeg, flitste één ogenblik voor haar geest, en ze kromp in elkaar. Het silhouet van een tweede figuur stak af tegen de bleekgele verlichting uit de hoeve, en scheen haar te taxeren.

"Wel wel, een kippendief. Op heterdaad betrapt nog wel!" klonk een spottende stem.